

על שירתו של אורי צבי גרינברג

א. המשורר

... להיות פסגה הבוער בעצת הגוף בדמו (אזור מגן)

ימים מרובים היה לבי נוקפני. האמר גם כדאי וראוי לכתוב מאמר "מקיף" על א. צ. גרינברג בשעה זו? האצליח להבהיר עכשיו את סוד גדולתו של א. צ. גרינברג בלא פרספקטיבה של שנים? ראולי טועה אני, ואולי כל אותה פרשת היצירה הנדמית לי רבת תפארת וכה, על כל נפתוליה ונגודיה, אינה אלא פרי-בוטל של התקופה התר-ססת? ואולי קרבתו האישית היא שמס-פעת עלי?

ומן הצד השני: הרי הקרבה בזמן יש בה מעלות גדולות. לבקורת מכמה וכמה בחינות. ואחת החשובות שבהן: אפשר להסתכל מקרוב, לראות בעין את השפעת היצירה על העם באותה השעה ממש... מדוע יש להשאיר זאת לדור אחר? — דוקה הדור שאליו מכוונת שירה זו צריך לראותה ולתפוס את מהותה, שהרי אליו היא מכוונת. והאישיות? — האישיות של המשורר לא רק שאין היא מפריעה. יש בה אף לסייע להבנתו של כמה וכמה פרשיות שהיו עלולות להשאיר סתומות. השירה רבת הכוח של א. צ. גרינברג גברה עלי. והריני כותב.

כשאתה מדפדף בדפים המנוקדים של א. צ. ג. קשה לך להשתחרר מן הרושם ששירים אלו בעצם אינם אלא כוח היסטורי היולי קדמון הנושף אל פניך בריח של הר-געש עשן... ומעצמה מצ-

טיירת לפניך תמונת מזבח הבנוי אב-נים בלתי מסותתות שכאילו נפלו מבלי משים ישר מתחת ידו של הבורא המוסר-לא... אל אונדך תגיע שאגת דרור פרא של מאן דהוא העקוד על המזבח על חטאי הדור וצערו — מאן דהוא זה הוא המשורר בעצמו...

ב. בית המדרש

בתקצ חצוצרות בשער בת-רבים. (הגברות העולה)

השורות שלמעלה יכולות לציין בבירור את מהות בית-מדרשו של א. צ. ג. למשורר שלנו אין כל פרטנסיות להיות "קלסי" במובן הרגיל של המלה הזאת. אין הוא מכיר כלל במשקל הרגיל ואין הוא מרבה להתחשב בחרוז. למורה השיר שלו לקח לדבריו את הים הזיכון. הקצב שלו הוא פראי, טבעי. הוא אוהב מאד את התנ"ך ואת השירה העתיקה. זכרני ערב אחד נכנסתי אצלו והיינר מדברים על דא ועל הא. הוא מתח בקורת קשה כדרכו על "הלהטים" שבשירה והטעים וחזר והטעים את חוסר הטעם שבחרוזות המופרות. נסיתי ללמד סני-גוריה על ה"מודרניות". אך הוא הפ-סיקני בכעס: מה? להטות את התוכן לצורך המשקל!... מה? החרוז?! לעקם בגללו את הרעיון? לעצים רחוקות מאד? מסתגר א. צ. בד' אמות היצירה שלו. הוא איננו שר לעצמו "כאשר תשיר הצ-פור ביער". הוא שר בשער בת רבים על הרבים ובשביל הרבים. שירתו גדושה טמפרמנט להיט ותביעות המונים. הוא מרגיש, שעליו לבטא את לבטיהם של

מליונים ובשבתו אל האבניים ליצור הוא שומע מאחרי גבו את המצעד הכביר של שעטת ההמונים.

עוד בספרו הראשון: "אימה גדולה וירח" כבר בולט דבר זה. הנה "מעשה נורא"; "נגזרה כליה על הכפר". היר-עה זרק את חלילו אל הארץ והלך העירה להיות חבר במפלגת הפועלים". הקיטור והחשמל והברזל מגיעים לכל נאות הכפר השלוות ומרעישים אותן. הציביליזציה שולחת את יד הברזל שלה בכל. האוירונים מכסים את השמים. אין איש, אשר ישים לב בשעה כזו לבודד התוגה נכאים בפנתו כאוב מארץ.

המשורר זועק עם ההמונים. אין רצונו להשאר בודד. הוא יודע בהכרה ברורה: "הרועה זרק את חלילו לארץ" אין עוד סנטימנטליות. אין ערך לפרט ולכאבו. היוצר משותף ביצירתו עם הצבור, עם הקולקטיב.

ג. משורר הצער האנושי

מאחרי האיש אין גאון עוד בעולם. (מתוך סדן)

ובכל זאת יש והוא מתמלט מן הרעש, מן הקולקטיב הדורש את הכל. ואז אנו מוצאים אותו עם נפשו: אנקר-און על קוטב העצבון. בכלל אין בשי-ריו של א. צ. גרינברג משירת השמר-חה והיפי כשהם לעצמם. הטבע וה-אהבה אלו הנושאים הנצחיים של השי-רה, אינם מוצאים שם מקום בכותל המזרח. שירתו כולה צער ומכאובים. כאילו איזה גורל נסתר ואכזרי משקהו תמיד מקובעת כוס התרעלה... הוא רואה את האדם המכאב והמרופט בכל גלגוליו, החל מן הקבצן שאין מקלט לראשו ביום גשם ואלה, עלובי הגור-

ל ומוכי השממון שהמשורר מתפלל בעדם לאלהים:

ובקבות-הנשים תמצאם, ופיהם לא פה, אלא פצע. ראה: המה קונים בכסף הנאה שמת בחנם — ובזסד לחינת-השדה —

וכלה ב"מי שהיה פעם קיסר" ועתה ירד ככל האדם אל עמק הצער של הבליה וההזדקנות ובעיני המשורר כרו-תה ברית בין כל אלה המגיעים לאותו ה"קוטב":

"ובנגה הפרית בא הרגע הזו: ומציק לקיסר גם גזר-הפז. מציק כפף.

והקיסר הוא גוף! נוגה דם וצף. ועל קרקע-הקטב הוא נצב חם. והמלכות נגולה כאבן מלב —

ובשעה זו מגיע גם הזמן

"לאמר לספינת-המאננים צמד וצגן."

"כל הצידים בדרפם לטרף מגיעים לכאן פעם אחת בערב? הוריד פה קשתם"

פי "קטב-העצב — זה קטב-החי. וכל המעפילים שבים אל הגי."

לידתו של האדם היא אסון — כקוהלת בשעתו הוא גורס: "טוב יום המות מיום הנלדו" וכו'. האשה יולדת את בנה במכ-אובים עצומים.

"אך אלו פקטה האשה פרי-בטנה בלא קשי והיתה מצוה גם אז להתייפם על מטת-הלדה הקבנה — —

יודע הוא: מיום שנולד האדם מו-

כן, אי שם איזה קבר לעצמותיו הי-געות. והוא קורא אל האדם:

... צנח, אחי הגבר, שראה עני בחיי ו אשר עצמותיו מאימת-גלגולים דכדכו. צנח כבד-גורל לרגלי-האשה ולדתך ויצק! למה חלב לי נתת, אשה? אבוי לך פי כנף שיצדת בחבלים מקלל את רחמך שברך א-אכריך.

וגם האם צריכה לנפול לרגלי אמה ולאמר לה כדברים האלו.

כל השירים על קוטב העצבון חדו-רים צער עמוק ועדין. רגילים לראות את א. צ. גרינברג רק כמשורר פוליטי צבורי. ופלא הוא הדבר, שעד היום לא עמדו כראוי על יפי הליריקה שלו.

אין עוד כל מאויים, שאיפות מל-חמת והעפלות:

על ראשי פתרון, קל הסד-היגון טוב צוות לספינת-המאננים צמד וצגן.

כי: —

אין שמחת-השקמה בעולם מדור ועד דור, כל-עוד שיש יד התופרת בגדים למת והחופרת הבור;

הוא ירא את סוד הכליון וכורע בת-פילה אחרונה לאלהים:

"אם נגזר מניך, כל יגע מצחנו בגבהות ו לא נעפיל על שלבים בסלם-הזהב בחזון — תגנו ונכרת ברית עם אדמתך החיה בעמק-האדם היפה. ובלום-חיינו מחה שלש אותיות: מות."

(עוד יבוא)

על שירתו של אורי צבי גרינברג

ד. על הקרקע

לא כורי זהב אנו פה במדבר, אלא חוצבי בכף
יש דפקת בלב!

וכל זה המכאוב וכל זו התנועה: לבקוצ שריון אדמה סלועה
ולמצוא בה לבסוף חנה הקרקע הטוב, שממנו ינבוט ציץ החם לדור
ההולך ובא —
הוא הולך ובא!

מרוסיה אנו, ומפולין אנו, מתימן אנו ומלב אשכנז;
משבי הבלקן ומנוף הקוקז —
לא כורי זהב אלא חוצבי בכף.

כאלימיקים, כן פה הפכנו גל מת וקראנו תל - חי לקבוד הגלילי
חי — הגלילי!...

אם — צבא הכובש צמדות בשביל המליו-
נים — הבאים אחרי, ואשר מבטם
אלינו משם כדום דום."

בלי כל המיליונים האלה שיבואו, מ-
רוסיה אנו ומפולין אנו, מתימן אנו ומ-
לב אשכנז — מאבד המפעל את יסוד יסוד-
ותיו. את הערבים בארץ איננו רואה
כבעלים בעלי זכויות שוות אליו בארץ.
הם אינם בעיניו אלא כובשים זרים ש-
השתלטו על ארצו בכח הזרוע במשך
זמן מסוים מפני חולשתו של הכח העברי
שהוא עודנו במצב של התהוות. הוא
רואה את הערבי כגוזל לחמו ומימיו:
„בחוצות ציון גר הפנצני גרע נשיו טפיו
גמליו."

מוציא לחם מקרקע, סוחט דבש מאילנותי.
מושה דגים מן הים ונוקב ליילי בחלילי —

ההתרונות החלוצית הנגאלת אצל
א. צ. גרינברג — שונה מן ה„כסופים“
אל הקרקע של משוררים אחרים גדולים
וקטנים בישראל. היא איננו, מתמלט
אל השדה ככלב" כביאליק בשעתו. אף
לא, כארי המתפרץ לברוח". הוא אי-
ננו משורר גלותי במובן האוביקטיבי
של מושג זה. אין הוא שר על הקרקע
איננו מתגעגע אל המולדת. הוא שר מן
הקרקע ומן המולדת. המולדת בשבילו
איננה „אידיאל“ רחוק מעבר לחופים
נכספים — אלא מציאות יום יום. אמ-
נם, מציאות של שעבוד, אך כזו המחייבת
לא לגעגועים מופשטים על עבודת א-
דמה גרידה — אלא למלחמה בעד
השחרור מעול זרים במולדתו שלו. ה-
תנועה החלוצית איננה פתרון בשביל
הנבחרים שבאומה, סלתה ושמנה, כי

וציונות גדולה כזאת בתפיסה מה-
 סכנית מדינית מחייבת את נשאה לש-
 רוף אחרינו את כל הגשרים עם החיים
 שעברו עליו בתקופה מן התקופות. וכך
 אנו רואים אותו מתענה ברעב עם
 „שבט החלוצים” אך אין תושבים על
 נסיגה או היכנעות.

שלחנות צרוכים בעולם בלבנוניות חגיגית
 בחורים מזמנים למשמה באור הנבךשות.
 הרחק בעולם...

וסה נמצא המשורר ולא איכפת לו
 „גם אם פה אהיה כנחל עד יומי האח-
 רון”. הוא עומד „מעבר דוק חמרי ב-
 זריחה ואותות מבוקר בוקע בכל ה-
 הבטריים”.

התיאור הנפלא של תלונת רעב ההולך
 בשולי הכבישים ומלקט שירי סיגרות
 ומטליא את סמרטוטיו לאור הירח „ל-
 מען לא יחזו ברבים ממתוות בשרי...”
 והוא „כמהגדס הדרכים הממונה מטעם
 ממשלה שעודה בחזון ששטרה לא
 נדפס...”

החלוצים הם בעצם גלגול בריונים ל-
 בית דוד, הירושלים היא בירת ישראל
 כמו בתקופות הקדומות ואלהי ישראל
 איננו בדממה הדקה “ כי אם בפעולה
 נמרצת לחדושה של מלכות ישראל.

(סוף יבוא)

ראין הוא טובל את חליל הערבים „ה-
 נקב את לילו”. השקפתו על המולדת
 איננה רומנטית אלא קונקרטיית בהח-
 לט. הארץ נועדה לאסוף את כל המוני
 העם לשטח המירוטוריה הלאומית, מפני
 שלהמוני העם אין שום תקוה לחיים ב-
 ארצות הגבר:

אנחנו עניים כל כך, פשוטו של גדם!
 לא שבצים מלכויות לחבוק בידים המכות,
 אלא להקיף בכל רעבוננו הלהב

את ארצנו העברית הזאת. — את מצט
 זה השטח.

שהוא כפת לחם אחרונה למשפחה רעבה —
 הציונות בשבילו היא תנועה רבולו-
 ציונית הדורשת מן התומכים שלה
 את כל החיים. וכך הוא רואה את עצמו
 בתוך מחנה החלוצים אחד מתוך צבא
 ענקי הבא לכבוש את מולדתו מחדש.

... אתכם העמסתי הררי בין על נמפים
 צעירות ורכות אשר בעל לא נתנסו.

ובעוד חלב אם על שפתים שרנו שירת גיסות.
 אתכם צליתי לכבוש הבצה הזאת

ולמשות אלי שמש את אם-אדמתנו הטבוצה;
 ויחדו אהבנו קרקעות לחוכים ומלחים

אשר היו לכפות רגלינו בלוחות-הברית
 לכתב בכתב ירק את דברות הכבוש העבריים

אתכם רעבתי ללחם יום יום ולמלכות.

ואתכם פרעתי מתחת לכבד הפיל של
 קטיגור העם

ואימת הגורל העברי של שבט-חלוצים:

גלגול מחנה אליעזר אשר במצדה — —

על שירתו של אורי צבי גרינברג

ה. אל העם

נגד אומרי נבל הוא העם או הציר בשדה סתו.
נבלים מנהיגיו הם. וכחציר עוד יראה מנהיגיו
זה העם הנפלא האמלל בעולם הנגף!

יחסו של א. צ. גרינברג אל העם שונה
הוא בהרבה מן היחס של המשוררים
הלאומיים במרכאות ובלי מרכאות אל
העם, כמשורר מהפכני טבעי הוא פונה
בשירתו דוקה אל המוני העם ורואה בהם
חוזת הכל. הוא מאמין בכוחות העם
שהם טמונים במעמקים ועתידיים להתג-
לות ויתגלו לכשתגיע השעה המוכשרת
לכך. הוא איננו גורס: „אך, חציר העם!“
לא! להיפך העם עוד יש בו כל האפ-
שרויות להתנער משפל מצבו כיום ול-
התחדש בשעה שתבא השעה הגדולה:
פל זמן שאוקנגוס לא בא והביף את אינו
יש ארץ מוקדת לעם ישראל בעולם!
וכל עוד רבבות ישראל עוד פרים ורבים
(אם גם פצאן לפני גוזזיו ושוחטיו)
יש יום לתקומת המלכות העברית/
ועמחו במצחו של עם שחוס קרניו מברנל
בהם את אויביו ונגח/
יהיו עקביו נחושה ומשנאיו כגל זית
עליהו ירוף למלכות/

והשעה הגדולה יכולה לבוא תמיד
בכל זמן. בקרב העם נמצא המשיח אלא
שהמנהיגים הם קטני נפש מתרפסים
שאינם מסוגלים להבין את הגדולה וברי
לי כי —
את המשיח יביא הנביא.
וינהג כף. עם, הנביא!
והנביא הוא תמיד בקרבך
קראוהו פלא — ויפיע!

ואם אין העם מבין את הדבר, ואם ביאת
הגאולה מתעכבת — הציונות הקטנה
הזו, היא, שמעכבת את החזון המשיחי
מלהתגשם בכל תפארתו! כי לא המכ-
שולים מבחור הם העצומים אלא אלה
שמבפנים. האסון הוא שלא כוח שטן גלוי
בעומד למכשול אלא הסנבלט. ומפני כן
אין המשיח מופיע ומנצח.
איוולא ה הוא. לו רבץ פה ארי מסבכו.
בשם השטן —

ובא המשיח היום ושקעו לחצאיו
/בשפע ארי ברצבו איזה פכש קטן/
ושם שביל הגאולה בתוכו: שביל דם וזקב;
מזה ומזה בשר הארי המהביל —

והאסון הוא דדקה בזה, שפה שונה המצב:
אף פה לא ארי, פה סנבט!

אפינית לכל שירתו של א. צ. גרינ-
ברג ההערצה למשיחיות.

מ„קפיצת הדרך“ המביאה אותו דרך
כל נפתלי ויסורי העם בכל צורותיהם,
אל קברו של שבתי צבי לקרוא לו שי-
עלה מקברו לגאול את העם. עד התכרה
שבועצם אחר לבוא ושהיה צריך להולד
בימיו של דוד הראובני ולהלוות אליו.
לעתים קרובות נמצא בשירי א. צ.
גרינברג המזכיר את הבינה הגדולה של
„הקלה“ בלשונו — הרובצת על העם.
על כנסת ישראל המחכה למשיח ואיננה
יודעת כבר מה זה משיח. תמיד צצה
המארה על סף-הגאולה הקרובה. דו-
רות על דורות מחכה היהדות לגאול,
למשיח שיבא ויוליך אותה מן הגלות
אל הטריטוריה הלאומית החפשית. אך
בבוא אותו משיח נכסף — מוסרת אותו
היהדות בעצם ידיה לידי האויב.

כמה מצעקת הכאב יש בחרו הקצר:
ציון. ההרה קנבואה וממיתה נביאיה!
ובמקום אחר:
למה שקא בא — תצפו ובו תאמינו.
ואת זה שובא — תמקרו למלכות ולכמר.

שיריו על הגולה היהודית מבטאים
את רוב אהבתו לאומה. אם בשיריו
על יהודי ארץ-ישראל יש זעם, תו-
כחה וקטרוג, מפני שפה הוא רואה את
התגלמות הבגידה בחזון הציונות הרי
לעומת זאת בשירים אל יהודי הגולה
ועל יהודי הגולה פורצת נימת התקוה
והאמונה... את היהדות בגולה הוא רואה
כמשועבדת לתנאים אויביים שאי-
נם אלה זמניים עד שיעברו מן השטחים
ההם אל שטח מולדתם ובה ילחמו ויחיו
את חייהם החפשיים. אבל בחלק מסוים
מן היהדות הארץ-ישראלית רואה הוא

(סוף)

את התגלמות העבדות הסוביק-
טיבית.

עם, אמה אדיר! בשבי אתה מסתעף למליונים!
ופה בא הפרוט הרחב על בנים בריאים
המוכשרים לכל עבודה. בנים —
בבבי כתפים ונפש, ורועות ברנל שוקי עשת
והבנים האלו מוכשרים למלחמה באוי-
ביהם ויכולים להפיל עליהם, את פחד
גזעם הקדמון“.

בנים:
טובים קנהל רבבות, אניות, מטוסים
ולומר בקבבות זמבת מלחום בעברית/
בכל פרכי הים בעולם, באשר עוגנות
ספינותיהם עם מטען;

בגון דמדומים בגניהם ובקרב ים בעיניהם
והטרגדיה של הנוער היהודי היא
שאין לו מנהיגים שיוליכוהו בדרך ה-
גבורה. משום כך הוא אינו מאשים ונר-
אה אפילו כמלמד זכות לנוער היהודי
שאין לו כל שטח להשקיע את כוחותיו
וכשרונותיו מלבד הקומוניזם הלוחם
מחרפים שם מלכות בית דוד ומכרכים
שם בית סטלין
ונתפסים פנגרים;

הכי הם אשמים באשמת הבגידה? הם
אינם אשמים!
הם זקוקים למפקדים עליהם שגם הם
בריונים-באפטי.

אלם המנהיגים אינם וחרור תועה
ונסחף במדרון. בעית הנוער העברי,
נרקבת בכל ספריו. מבחינה זו ראוי
היה להקרא משורר הנוער-העברי ב-
דורנו.

אך יש בו יסוד אחד והוא אולי שיא
יצירתו וסוד ערכו ההסטורי: הוא אר-
מר בגלוי בשער את כל אשר בלבו. הוא
אמר בפני שליטי השעה את פשעם וחר-
טאתם בקוצר ראייה, בחוסר הבנה ממר
לכתית לגבי הנעשה בארץ. הוא קורא
תגר בלא הפסק וללא הרף על הפשעים
בחזון שנעשו במולדת. הוא יודע ומכיר
ששקר הדבר שגם כל עץ נוסף נבנית
המולדת. אין מולדת נבנית בלא קרב
ובלא מלחמה.

כל הכשלונות באים מפני ההנהגה
הרעה שאיננה מדברת בלשון של יורשי
דוד ובעלי הארץ עם השליט הנכרי אלא
מתרפסת ומוותרת על הכל בשכר הש-
דרה מבפנים. בחנוך לגבורה הוא רואה
את יסוד התקוות לעתיד ואת הדרך
לגאולה.

בין דם לדם, בין פוגרום לפוגרום
הוא עומד וצופה בשנות ה„יובש“ אל
האסון המתקרב לבוא. הוא כותב, נואם,
מוזהר. אך מנת גורלו היא בוז, שנאה
ורדיפות מצד אותו החלק אשר בידי
השלטון כיום על הרחוב היהודי בא-
ישראל...
מאשימים את א. צ. גרינברג שאיננו

דק בבטויו, שהוא מעלה על הכתב דב-
רים חריפים שהגניזה יפה להם. אנשים
אלה אם אינם עושים זאת בכוונה מכר-
ערת הרי הם לכל הפחות אינם מבינים
את אשר הם אומרים. כבר אמרתך
למעלה, אין שירתו של א. צ. גרינ-
ברג יכולה להמדד בקנה מדה של „שי-
רה“ במובן המקובל. זוהי יצירה הקרד-
בה בכוחה ובאפיה לספר התהלים של
נעים ומירות ישראל. האמנם יבוא מי-
שהו לקצץ מתהילים מה שאינו כל
עיקר לשירה המודרנית?

שירתו של א. צ. בחלק הצבורי הפור-
ליטי שבה יותר משהיא יצירה לדורו,
שאיננו רוצה או איננו יכול להבין
אותה, היא שירה בשביל דור הנוער
היהודי הגדל ובשביל הדורות הבאים.
כתוכחות ודברי הזעם שנתקדשו במ-
שך אלפי שנים אבל בשעתם היו מרגיזים
את השורעים שבעם, כך שירתו של א. צ.
המרגיזה כיום את ה„איסטיניסים“ עתידה
לשמש לעם מיסמך היסטורי וספר חנוך
כאחד.

הזכות הגדולה ביותר של משוררנו
היא יצירת רעיון הציונות המהפכנית.
עוד לא הגיע הזמן שבו תוכל הציונות

המהפכנית להיות נושא של מחקר. אך
יבוא זמן והמהפכה הגדולה שעליה שר
א. צ. ג. תהיה לנחלת העבר. והחוקר
בתולדות השחרור של עמנו ימצא לו כר
נרחב לחקירתה של אחת הדמויות המוד-
הירות ביותר במלחמת העצמאות ה-
עברית.

הוא חוזה את חזון הנקם והשילם לא-
דום ולישמעאל.

היהדות כיום עודה כפופה לשלטון
זר. אך יום הנקמות לא יאחר לבוא. הוא
רואה אותו כבר בעיני חזון:
יש יום ומגילוס ישופך התנין
ומזרם-הפרכת בך מתיו דגת בב“.
אני חז את נשרי עמלק מן הרינוס
עפים אלי גג הנוטטמינסטר הרם.

אני רואה את כל הודו עוקרת עגנוף
אני רואה את הים חיק העד לציוף

אני רואף היורדת בים חיפה ובקפו
אלי אניות אנגליות להפליג — —
ובגב חלניך קר וחס, כבגבי
בצת פתבי זה השיר.

וגם הנקמה בישמעאל הוא רואה:
הו לא כמעשיך, ערב, בחברון ובצפת,
לא כאשר במוצא שחטת ועוללת לבאר טוביה
אני העברי, אשלים ביום איד בערב
כי לזרות אברים מן הסי ולשרוף אותו
חי, לא אוכל.
כי לא מקור דם מטהר מסיגים פזקב
כי לא כדמי שצרפו מנבואה ומעני —
דמיך, ערב, המרצחים!

אלא ש —
את לא תנצחי את ירושלים שפתי בת ערב!
לא נחנת פנין לתפארת וקרומי לעזו
וכאולה גם את, הנקלה, תנפצי את שגף
בירושלים שפתי הספיעית!

המלכות הישראלית תכון במלחמה
ובקרבות לאין מספר.

והוא חוזה לנו על דרך התקומה.
אני רואה פתי-כלא עבים, תליות
בירושלים, בקפו, בצכו — — ופני
סקריקין יהודים גדוים למיתה
אני רואה איך הצלו הולכים לתליה
ושחרית ירושלים בשצנת פניהם.

ולבסוף:
מקרבנו יקום הנוקם... במימי ים התיכון
ירסץ את רגליו מזד זמן
ולפדת יבוא שבע-שעומים לכבס את שופיו
ולתשקות את סוקיו
מגמאי המרסק.